

szeregu okoliczności faktycznych, wskazując jej, że zamierza oprzeć swoją odmowną decyzję na tych okolicznościach, a następnie po otrzymaniu pisemnych uwag wnoszącej odwołanie w przedmiocie tych okoliczności, postanowić o przynajmniej częściowym nieuwzględnieniu ich i o oparciu swojej decyzji na ocenie odmiennej pod względem faktycznym i koncepcyjnym bez umożliwienia wnoszącej odwołanie przedstawienia jakichkolwiek uwag.

W ramach drugiej części wnosząca odwołanie zarzuca zasadniczo naruszenie przez Sąd wymogu uzasadnienia, ponieważ w zaskarżonym wyroku nie można było uznać za wystarczająco uzasadnioną decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej w przedmiocie stosowania art. 7 ust. 1 lit. b), jako że nie wymieniono w niej żadnych dokumentów, na których miała się opierać, ani orzec, że odesłanie do dowodów było zbyteczne, ponieważ Pierwsza Izba Odwoławcza oparła się rzekomo na „wnioskach wyciągniętych z doświadczenia praktycznego”. Ponadto niepewność co do okoliczności i dokumenty, na których Urząd i Sąd oparły się, mają wpływ zarówno na prawo do obrony, jak i wymóg uzasadnienia na podstawie art. 73 wymienionego rozporządzenia nr 40/94.

W ramach zarzutu drugiego wnosząca odwołanie powołuje się na naruszenie przez Sąd art. 7 ust. 1 lit. b) wspomnianego rozporządzenia nr 40/94. Mimo że wnosząca odwołanie wykazała na podstawie dokumentów, że zgłoszony znak towarowy tworzony jest przez kombinację bardzo charakterystycznych elementów odróżniających go znacznie od innych przedstawień na rynku, Sąd wyłącznie uwzględnił mgliste i ogólne zaprzeczenia Urzędu w celu uznania, że zgłoszony znak towarowy nie ma żadnego charakteru odróżniającego. Sąd zastosował surowszą miarę do oceny charakteru odróżniającego rozpatrywanego znaku towarowego niż w przypadku innych, bardziej tradycyjnych znaków towarowych. Zdaniem wnoszącej odwołanie w zaskarżonym wyroku naruszono w ten sposób zasadę oceny ad casum charakteru odróżniającego znaku towarowego. Ponadto, orzekając, że znaczna większość konsumentów nie postrzega oryginalnego wyglądu znaku towarowego jako elementu użytecznego do stwierdzenia pochodzenia rozpatrywanych win musujących, ale woli w tym względzie odnieść się do etykiety, Sąd wyłączył ochronę kształtu opakowania towaru, choć możliwość ta jest wyraźnie przewidziana w art. 4 wymienionego rozporządzenia.

W ramach zarzutu trzeciego wnosząca odwołanie spółka powołuje się na naruszenie przez Sąd art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94, jako że zaskarżony wyrok nakłada wymóg, by zgłoszony znak towarowy uzyskał charakter odróżniający w następstwie używania w każdym z państw członkowskich Unii. Otóż, odmawiając uznania charakteru odróżniającego w następstwie

używania przez znaczącą część kręgu zainteresowanych osób, podczas gdy uznał jednoczenie, że znak towarowy wnoszącej odwołanie uzyskał taki charakter na co najmniej terytorium Hiszpanii, Sąd sformułował zasadę przesadną i nietrafną w świetle wspomnianego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. 1994, L 11, s. 1.

(²) Dz.U. L 78, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Verwaltungsgesichtshof (Austria) w dniu
12 lipca 2010 r. — Zollamt Linz Wels**

(Sprawa C-351/10)

(2010/C 274/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Zollamt Linz Wels

Strona pozwana: Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Salzburg

Inna strona postępowania: LAKI D.O.O.E.L.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 558 ust. 1 w związku z art. 555 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. (¹), zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 993/2001 z dnia 4 maja 2001 r., należy interpretować w ten sposób, że niedozwolone użycie środka transportu w ruchu wewnętrznym ma miejsce już w przy załadunku i rozpoczęciu przewozu, jeżeli używany handlowo pojazd uzyskał zezwolenie na ruch wewnętrzny między dwoma państwami członkowskimi, załadunek następuje w jednym z obu państw członkowskich, ale miejsce przeznaczenia (zaplanowane miejsce rozładunku) znajduje się w innym państwie członkowskim niż te dwa i brak jest zezwolenia obejmującego to inne państwo członkowskie?

- 2) Czy w przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze art. 204 ust. 1 lit. a) w związku z art. 215 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. (kodeks celny) ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że w tej sytuacji dług celny powstaje w państwie członkowskim załadunku i to państwo członkowskie jest właściwe dla poboru należności celnych przywózowych, chociaż dopiero w chwili rozładunku okazuje się, że przewoźnik dokonano do państwa członkowskiego, dla którego brak jest zezwolenia na ruch wewnątrz?
- 3) Czy ponadto w przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze art. 61 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽³⁾ należy interpretować w ten sposób, że w przedstawionych okolicznościach przywóz następuje w państwie członkowskim załadunku i to państwo członkowskie jest właściwe dla poboru podatku VAT z tytułu przywozu, chociaż dopiero w chwili rozładunku okazuje się, że przewoźnik dokonano do państwa członkowskiego, dla którego brak jest zezwolenia na ruch wewnątrz?

⁽¹⁾ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

minimalnych wymagań w dziedzinie bezpieczeństwa niektórych starych instalacji elektrycznych w miejscu pracy, ustanawiające wymogi dotyczące wykonania instalacji elektrycznych, budowy sprzętu elektrycznego i zabezpieczeń związanych z tym sprzętem w celu zagwarantowania pracownikom ochrony, stanowią przepisy techniczne w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych ⁽¹⁾ oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, których projekty muszą być przekazywane na mocy art. 8 ust. 1 akapit pierwszy tejże dyrektywy?

- 2) Czy przepisy krajowe, takie jak art. 8–13 wspomnianego dekretu królewskiego z dnia 2 czerwca 2008 r., stanowią środki w rozumieniu art. 1 *in fine* wspomnianej dyrektywy 98/34/WE, które państwa członkowskie uznają za niezbędne dla ochrony osób, a w szczególności pracowników, podczas stosowania produktów i które pozostają bez wpływu na produkt?

⁽¹⁾ Dz.U. L 204, s. 37.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 19 lipca 2010 r. — Scrl Intercommunale Interomosane, ASBL Fédération de l'industrie et du gaz (Synergrid) przeciwko État belge

(Sprawa C-361/10)

(2010/C 274/15)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Scrl Intercommunale Interomosane, ASBL Fédération de l'industrie et du gaz (Synergrid)

Strona pozwana: État belge

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy krajowe, takie jak art. 8–13 zaskarżonego dekretu królewskiego z dnia 2 czerwca 2008 r. w sprawie

Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-375/10)

(2010/C 274/16)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun i E. Adsera Libera, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że poprzez nieprzyjęcie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych w celu zastosowania się do dyrektywy 2007/36/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie wykonywania niektórych praw akcjonariuszy spółek notowanych na rynku regulowanym, a w każdym razie poprzez niepoinformowanie Komisji o przyjęciu tych przepisów, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 15 tej dyrektywy.